

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou v právní věci

žalobce: **X**, narozený X
státní příslušnost X
bytem X
zastoupený Mgr. Barborou Černou, advokátkou
sídlem Čimická 717/34, 182 00 Praha 8

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P. O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 4. 2025, č. j. CPR-8108-3/ČJ-2025-930310-V237

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 30. 4. 2025, č. j. CPR-8108-3/ČJ-2025-930310-V237 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 5. 2. 2025, č. j.: KRPA-8331-14/ČJ-2025-000022-50, kterým byla žalobci dle § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a současně mu byla stanovena lhůta k opuštění území České republiky do třiceti dnů od právní moci rozhodnutí. Změna rozhodnutí spočívala v upřesnění, že se rozhodnutím nestanovuje doba k opuštění území členských států Evropské unie a smluvních států, nýbrž doba k vycestování z území členských států Evropské unie a smluvních států. Ve zbylé části bylo rozhodnutí prvostupňového orgánu potvrzeno.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě popsal, že na území pobývá od roku 2018 a dne 29. 12. 2023 podal žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem soužití rodiny. Vzhledem k poučení ve výzvě k poskytnutí součinnosti ze dne 22. 2. 2024 žalobce podal žádost o povolení změny obsahu podání, kdy nově požadoval prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Veden poučením v usnesení Ministerstva vnitra ze dne 12. 8. 2024, č. j. OAM-01821/DP-2024, kterým nebylo vyhověno žádosti o povolení změny obsahu podání, vzal žalobce zpět svou žádost ze dne 29. 12. 2023. Byl přesvědčen, že pokud podá žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, prodlouží se mu pobyt na území fikcí podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Tuto žádost podal dne 9. 9. 2024, avšak v řízení o povinnosti vycestovat z území je fikce prodloužení pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců vykládána jinak než v usnesení Ministerstva vnitra ze dne 12. 8. 2024, č. j. OAM-1821-10/DP-2024. Žalobce si uvědomuje svá pochybení v žádostech o povolení k dlouhodobému pobytu, avšak na jeho situaci mělo nemalý vliv odůvodnění zmíněného usnesení. V souvislosti s jednáním žalobce, který v souladu s odůvodněním podal novou žádost o povolení k dlouhodobému pobytu, je nutné posuzovat nezbytnou dobrou víru. Choval-li se žalobce v souladu s tímto odůvodněním, nelze mu to nyní klást k tíži. Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.
3. Dne 18. 6. 2025 bylo soudu doručeno doplnění žaloby, v němž žalobce sdělil, že o jeho žádosti ze dne 9. 9. 2024 dosud Ministerstvo vnitra nerozhodlo. Žalobce též vylíčil průběh řízení o žádosti včetně dokládání různých dokumentů. Závěrem žalobce požádal, aby soud při svém rozhodování přihlédl k nestandardnímu postupu Ministerstva vnitra.

III. Vyjádření žalované

4. Žalovaná uvedla, že žaloba pouze rozšiřuje odvolání. Jelikož neshledala ve svém postupu pochybení, odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i na shromážděný spisový materiál. Informace týkající se § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců je správná a týká se působnosti tohoto ustanovení na stávající žalobcovu žádost, avšak není příslibem

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

působnosti na jeho budoucí žádost. Žalobce nebyl usnesením uveden v omyl a nebyl informován o tom, že jeho budoucí pobyt na území bude legalizován prostřednictvím fikce oprávněnosti pobytu. Fakt, že žalobce dne 7. 5. 2025 požádal Ministerstvo vnitra o vydání rozhodnutí bez zbytečného odkladu, je v nyní projednávané věci irrelevantní, neboť na žalobce dopadala povinnost vycestovat nejpozději do třiceti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Žalovaná navrhla zamítnout žalobu jako nedůvodnou, jelikož ve svém postupu neshledala pochybení.

IV. Obsah správního spisu

5. Ze správního spisu bylo z úředního záznamu Policie České republiky, Oddělení pobytové kontroly, č. j.: KRPA-8331-1/ČJ-2025-000022, zjištěno, že dne 6. 1. 2025 byl žalobce zajištěn na adrese X v Praze poté, co se na základě kontroly cestovního pasu ukázalo, že jeho poslední vízum platné od 12. 8. 2024 do 8. 1. 2025 bylo zneplatněno ke dni 1. 10. 2024. Dne 29. 12. 2023 podal žalobce žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem soužití rodiny, kdy řízení o žádosti bylo zastaveno dne 6. 9. 2024, s právní mocí ke dni 1. 10. 2024. Ve dnech 3. 7. 2024 a 9. 9. 2024 žalobce žádal o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, kdy ani v jednom případě podáním žádosti nevznikla fikce pobytu.
6. Jak bylo zjištěno z protokolu o výsledku žalobce ze dne 6. 1. 2025, č. j.: KRPA-8331-11/ČJ-2025-000022-SV, v České republice se zdržuje od roku 2018 a dne 6. 1. 2025 se dostavil na Ministerstvo vnitra za účelem prodloužení překlenovacího štítku. Dozvěděl se přitom o ukončení pobytu ke dni 1. 10. 2024 v souvislosti se zamítnutím žádosti o prodloužení pobytu za účelem soužití s rodinou. Žalobce je svobodný, bezdětný, bydlí s rodiči a mladším bratrem, provozuje živnost v oboru nákup a prodej. K nikomu nemá vyživovací povinnost, nesdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie a neexistuje žádná osoba, kvůli které by ukončení pobytu bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého nebo rodinného života. V České republice nevlastní žádný majetek, nemá k jejímu území žádné kulturní nebo společenské vazby a v zemi původu, kde žije jeho sestra, žalobci nic nehrozí.
7. Ve vyjádření k podkladům řízení ze dne 14. 1. 2025 žalobce uvedl, že se na území zdržuje legálně, neboť u něj nastala fikce prodloužení pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. S ohledem na odůvodnění usnesení Ministerstva vnitra ze dne 12. 8. 2024, č. j.: OAM-1821-10/DP-2024, žalobce podal dne 9. 9. 2024 žádost o povolení k trvalému pobytu za účelem podnikání, kdy neměl pochybnosti o legálnosti svého pobytu.
8. Dne 5. 2. 2025 vydal prvostupňový orgán rozhodnutí, č. j.: KRPA-8331-14/ČJ-2025-000022-50, kterým byla žalobci podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie a smluvních států a současně mu byla stanovena lhůta k vycestování z území České republiky v délce třiceti dnů od právní moci rozhodnutí. Prvostupňový orgán shledal, že nenastaly podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, jelikož žalobcův oprávněný pobyt je datován od roku 2018 do 1. 10. 2024. Poté měl žalobce zákonnou možnost dostavit se k vydání výjezdního příkazu po dobu dalších třiceti dnů, což neučinil. Při rozhodování o přiměřenosti bylo žalobci připočteno v jeho prospěch, že doba neoprávněného pobytu je v nepoměru s pobytem na území oprávněným. Podáním žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, o níž dosud nebylo rozhodnuto, žalobci nevznikla fikce pobytu, protože se na území od 2. 10. 2024 do 6. 1. 2025 nachází, ač k tomu není oprávněn.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Doba k opuštění území byla stanovena v maximální výši s ohledem na skutečnost, že žalobce má na území rodinu.

9. Žalobce podal dne 19. 2. 2025 odvolání proti rozhodnutí, č. j.: KRPA-8331-14/ČJ-2025-000022-50, doručenému dne 10. 2. 2025. Odvolací námitky se shodují se žalobními body.
10. Dne 30. 4. 2025 vydala žalovaná napadené rozhodnutí, podle jehož odůvodnění žalobcův neoprávněný pobyt na území trval od 2. 10. 2024 do 6. 1. 2025, kdy pro rozhodování o v intencích § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců je podstatná pouze samotná existence neoprávněného pobytu, a to bez ohledu na jeho délku. Kvůli nepoměru doby neoprávněného pobytu s dobou pobytu oprávněného nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Řízení o žádosti ze dne 9. 9. 2024 nemohlo žalobci legalizovat další pobyt na území, neboť fikce povoleného pobytu na území podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců nemůže nastat na základě podání další žádosti o povolení dlouhodobého pobytu, kdy cizinci již svědčí jen fikce pobytu. Žalovaná vycházela z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2015, č. j. 5 Azs 98/2015-32. Na vedení řízení o povinnosti opustit území členských států Evropské unie nemá vliv jakékoli zahájené či vedené řízení o pobytové žádosti. Řízení o ukončení pobytu mají pro svůj charakter vyjadřující veřejný zájem na neprodlené nápravě způsobeného protiprávního stavu aplikační přednost před řízeními o pobytových žádostech.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.*
13. Meritum žaloby tvoří tvrzení žalobce, že se řídil pokynem Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, obsaženým v usnesení ze dne 12. 8. 2024, č. j. OAM-1821-10/DP-2024. V rámci odůvodnění tohoto usnesení se uvádí: „*Za situace, kdy žadateli nic nebrání v tom, aby podal na území ČR žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „podnikání“ samostatně, neboť jeho dosavadní povolení k dlouhodobému pobytu se pokládá ve smyslu § 47 odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb. za platné, má správní orgán za to, že mu objektivně nemůže vzniknout žádná závažná újma tím, že bude jeho žádost i nadále posuzovat jako žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem soužití rodiny, podané v souladu s § 42a zákona č. 326/1999 Sb.*“ Z uvedeného vyplývá, že se tato formulace týká působnosti citovaného ustanovení na stávající žádost žalobce, ke které mu fikce oprávněnosti pobytu skutečně vznikla. Není však příslibem působnosti na jeho budoucí žádosti, jak se

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

žalobce mylně domnívá. S totožnou odvolací námitkou se žalovaný podrobně a přezkoumatelně vypořádal na straně 5 a 6 napadeného rozhodnutí.

14. Žalovaná opodstatněně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2015, č. j. 5 Azs 98/2015-32, podle něhož „*tzv. fikce oprávněného pobytu dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců se vztahuje výlučně na případy, kdy je podána žádost o povolení k dlouhodobému pobytu před uplynutím doby platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. Tato fikce je tedy spojena jen s případy, kdy žadateli již byl pobyt na území České republiky povolen na základě víza k pobytu nad 90 dnů (srov. § 17b, § 30 a násl. zákona o pobytu cizinců) a ve stanovené době si žadatel požádá o povolení k dlouhodobému pobytu.*“ Fikce povoleného pobytu podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců nemůže nastat na základě podání další žádosti o povolení dlouhodobého pobytu (popř. změny jeho účelu) v případě, kdy cizinci již svědčí fikce pobytu dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Názor žalobce na tuto otázku je nesprávný, přijetí jeho argumentace by se nacházelo v rozporu se smyslem a účelem tohoto ustanovení, přičemž by vyúsťovalo v absurdní důsledky, kdyby na základě opakovaného a účelového podávání žádostí docházelo k nikdy nekončícímu „řetězení“ fikcí povoleného pobytu podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Na žalobcův případ se vztahovala výhradně fikce navázaná na datum 26. 2. 2024, k tomuto datu skončila doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem soužití rodiny v řízení sp. zn.: OAM-1821/DP-2024. Jestliže žalobce uplatnil žádost o prodloužení platnosti tohoto povolení dne 29. 12. 2023, byly naplněny podmínky pro aplikaci fikce podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 47 odst. 1 téhož zákona, kde se pojednává o časovém horizontu až 120 dnů před uplynutím platnosti stávajícího pobytového povolení. Vzhledem k těmto skutečnostem se nelze ztotožnit se žalobní argumentací týkající se důvěry v rozhodovací činnost Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, která by žalobce ospravedlňovala z neoprávněného pobytu na území.
15. Počátek neoprávněného pobytu žalobce na území je třeba stanovit ode dne následujícího po právní moci usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 6. 9. 2024, č. j. OAM-1821-13/DP-2024. Neoprávněný pobyt žalobce tudíž trval ode dne 2. 10. 2024 do jeho zadržení dne 6. 1. 2025.
16. Žalobce namítal, že vycestováním z ČR mu vznikne újma v podobě zásahu do soukromého a rodinného života.
17. Ustanovení § 50 a zákona o pobytu cizinců transponuje do vnitrostátní úpravy čl. 6 odst. 1 směrnice 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále též „návratová směrnice“). Její čl. 5 ukládá členským státům povinnost náležitě při jejím provádění zohlednit a) nejvlastnější zájem dítěte, b) rodinný život a c) zdravotní stav dotčeného státního příslušníka třetí země a dodržet zásadu nenavrácení. Tato kritéria odpovídají těm, která jsou zmíněna ve výčtu uvedeném v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který stanoví kritéria zkoumání při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců. Přestože tedy povinnost posuzování přiměřenosti není výslovně uvedena v samotném zákoně o pobytu cizinců v případě ukládání povinnosti opustit území, taková povinnost vyplývá z evropského práva (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č.j. 7 Azs 24/2017-29).
18. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

19. Soud neshledal v postupu žalované ani správního orgánu I. stupně pochybení, která by výše zmíněnému odporovala. Oba správní orgány ve svých rozhodnutích zásah do rodinného a soukromého života žalobce dostatečným a přezkoumatelným způsobem posuzovaly a hodnotily a své závěry, se kterými se soud ztotožnil, neopomněly promítnout do odůvodnění rozhodnutí prvostupňového i žalobou napadeného. Žalovaná v otázce přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce s odkazem na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedla, že dočasným odloučením dospělého cizince od části jeho rodiny žijící v ČR, kdy nebyla zjištěna jejich vzájemná závislost, z důvodu nezbytnosti opustit území členských států EU a smluvních států za účelem legalizace dalšího pobytu na území ČR, nemůže být jeho rodinný život na území ČR zasažen takovým způsobem, aby bylo možno napadené rozhodnutí označit za odporující návratové směrnici. Současně žalobce neuvedl, že by měl jakékoliv významné zdravotní obtíže, které by mohly být důvodem rozporu s návratovou směrnicí. Z protokolu o výsledku žalobce vyplynulo, že mu v domovské zemi nic nehrozí, že ji považuje za bezpečnou zemi a že tedy neexistuje žádná překážka ani důvod, proč by nemohl vycestovat, má tam i svou sestru.
20. Soud konstatuje, že rozhodnutím o povinnosti opustit území ve smyslu § 50a zákona o pobytu cizinců žalobci nebyl stanoven zákaz vstupu na území členských států Evropské unie, nýbrž toliko povinnost vycestovat. Žalobci nic nebrání usilovat o získání legálního pobytového oprávnění na území České republiky. Správní orgány totiž zvolily velmi mírné opatření, a to toliko rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí pak z uvedených důvodů soud nepovažuje ani za nepřiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Zájem nad dodržováním právních předpisů v daném případě převážil nad právem na zachování soukromého a rodinného života žalobce.
21. S ohledem na shora uvedené má soud za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spisovém materiálu. V projednávané věci bylo prokázáno naplnění podmínek pro vydání rozhodnutí podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců a zároveň soud neshledal, že by v důsledku napadeného rozhodnutí došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaný postupoval v souladu se zákonem, proporcionálně a s ohledem na okolnosti daného případu. Napadené rozhodnutí reflektuje veřejný zájem. Soud nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo nutné napadené rozhodnutí hodnotit jako nepřezkoumatelné. Tvzení stran průtahů v řízení o žádosti o povolení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání ze dne 9. 9. 2024 nikterak nesouvisí s podstatou projednávané věci.
22. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. prosince 2025

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.